

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

Caput XI. De anima b. comitis annorum decem et novem.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

suæ salute, monasterium instituit, et Congregationem valde dilexit, speciali quadam proprietate singulorum merita sibi vindicavit, et de bonis eorum quasi de suis exultat. »

CAPUT XI.

DE ANIMA B. COMITIS ANNORUM DECEM ET NOVEM.

CUM felicitis memoriæ domnus B. ¹ Comes obiisset, sequenti die hæc virgo devota in oratione posita, vidit animam ipsius coram pedibus Domini jacentem, et uberrime flentem, pro eo quod in extremis positus, magis timore pœnæ quam Dei amore pœnituisset, nec lacrymas amoris unquam in terris effudisset. Cujus miseriæ illa plurimum compatiens, orabat Dominum quatenus omnes amorosas et innocentes lacrymas, quas unquam in terris effuderat, ejus animæ in remedium et supplementum donaret. Quod dum pius Dominus dignanter fecisset, anima illa plurimum est gavisa.

Illa autem dixit ad Dominum : « Mi Domine, cur animam istius tam immatura morte assumpsisti, utpote qui tam bonum sortitus spiritum, multa si vixisset fecisset bona ? » Et Dominus : « Scis-ne, inquit, quia bona operæ fiunt ab existente in mortali crimine quasi nullius sunt valoris ? » At illa dixit : « Et quid huic proficit quod ho-

1. Hic videtur fuisse Burchardus XII, Gebhardi XX qui excommunicatus anno 1285 decessit, et precibus uxoris suæ. Irmengardis de Schwartzburg, in capella Helftensi nonnisi 1290 sepultus est, filius; quippe solus ex hac familia Mansfeldensi et Querfordensi videtur matura morte illis temporibus præreptus; quod accidit anno 1294. (Franken, p. 223.) Cf. Part. II. c. 22.

mines ejus bonitatem, ejusque virtutes ac morum venustatem modo commemorantes ita nimis extollunt? » Respondit: « Quoties homines in terris insignia virtutum ejus ac vitæ innocentiam recitantes collaudant, toties omnes Sancti singularem mihi proferunt laudem, pro naturalibus virtutibus quibus animam illam decoravi. Insuper et anima ipsa, licet nondum sit in gaudio, quoties homines in terris de ipsa bona loquuntur, toties me gaudens collaudat.

Qualiter
accipit
Dominus
laudes
dotioris
naturalibus
datas.

Post hæc infra tricésimum ejusdem, cum Missa pro eo in capella ubi sepultus erat celebraretur, et sacerdos Evangelium legeret, vidit Dominum stare versus sacerdotem, et omnia verba quæ Dominus locutus fuerat in Evangelio, quasi radios fulgentes ipsum transire sacerdotem. Et ait Dominus: « Omnia verba quæ locutus sum in terris ejusdem sunt efficaciam, et eandem, quam ex ore meo prodeuntia operata sunt, virtutem in quolibet ea devote proferente perficiunt. Quia verba mea, non ut hominum verba, transeunt; sed sicut ego æternus sum, ita et verba mea æternum habent effectum. »

De virtute
verborum
Domini.

Cum vero Offertorium cantaretur, dixit Dominus: « Oblatio fidelium, quam sacerdos gaudens, non amore pecuniæ, sed pure pro animarum salute, suscipit et mihi libens offert, multum proficit animabus. » Tunc vidit animam defuncti circa altare euntem et cantantem: « Scio, Domine, quod morti me tradidisti ad salutem, et gaudium et consolationem animæ meæ fecisti. » Et illa: « Quis te, inquit, cantare docuit? » Respondit anima: « Omnia quæ ad laudem Creatoris mei pertinent, cum quibus eum laudare possim aut debeo, scio. » At illa: « Habes-ne aliquam pœnam? » Respondit: « Nullam, nisi quod amantissimum Deum meum nondum video, quem tanto desiderio cernere cupio, quod si omne desiderium, quo unquam in terris aliquis Deum desideravit, in unum transfusum esse hominem, in comparatione

Quantum
Dei
desiderium
habet anima
a carne
soluta.

desiderii mei quasi nihil esset. » Tunc illa : « Quomodo hoc verum est, cum multi beatorum inæstimabili desiderio Deum anhelaverint ? » Respondit : « Quousque anima mole corporis gravatur, necessitatibus corporis toties impeditur, nunc comedendo, nunc dormiendo, nunc aliud faciendo, nunc cum hominibus conversando, quod nequaquam tali ac tanto desiderio flagrare potest, sicut anima quæ carne soluta et ab omni impedimento libera et necessitate, Creatorem suum desiderat incessanter. »

Quid prodest
filio
maternus
affectus
etiam
mortuo.

Mense tertio post obitum prædicti Comitis, anima ejus iterum huic Christi virgini apparuit. Duo splendidi juvenes ducebant animam ejus; eratque indutus grisea tunica et desuper sorcotio, in quo militem suscepit habitum. Et ait virgo : « Cur hac laicali veste indueris ? » Respondit : « Mater mea tam laudabiliter et mihi tam gratanter ipsam expendit, quod propterea videor uti illa. » Cui virgo : « Et non expendit alias res tuas bene ? » Respondit : « Etiam omnia bene et proficue dispersit; tamen præ cæteris hanc vestem utiliter et mihi accepte collocavit. Rogo ergo ut matri meæ et omnibus parentibus et amicis meis regratieris, pro eo quod tam benigne et amicabiliter erga me egerunt. » Et illa : « Est-ne impedimentum tibi quod parentes tui atque familia te sic deplorant ? » Respondit : « Nullum. Sed hoc solum volui ut agnoscere vellent bonum quod in hoc Deus animæ meæ præstitit, quod me de sæculo migrare fecit. » Et illa : « Cur, inquit, grisea veste uteris ? » Respondit : Cum essem in extremis, post Domini corporis perceptionem, integra voluntate proposui quod si viverem Christi miles fierem. » Tunc illa : « Habes-ne virginalis meriti dignitatem ? » Respondit : « Perfecte non habeo, quia pravorum consilio desideria et voluntatem meam ad carnalia et sæcularia declinaveram; per quod anima mea sumpsit maculam. » Cui virgo : « Quid, inquit, maxime tibi profuit ? » Respondit :

« Missarum celebratio, eleemosynarum largitio, et pura oratio. » Et illa : « Quæ est pura oratio ? » Cui anima : « Munda, inquit, oratio est quæ de corde puro procedit, cum homo mundus est a peccato ; aut si alicujus delicti conscius est, proponit in corde suo illud confiteri, aut Deo illud in oratione confitetur. Hæc oratio quam tunc homo Deo offert, velut aqua purissima influit in Cor Dei, ibique magnam operatur virtutem. Oratio autem peccatoris velut aqua turbida ascendit. » Cui illa : « Et te quis ista docuit ? » Anima respondit : « Omnia quæ scire volumus, Deus nos docet. » Et illa : « Qui sunt isti juvenes ? » Respondit : « Unus est Angelus meus, cui a Deo in terris eram commissus ; alius est de choro illo in quem sum deferendus. »

Missæ,
eleemosynæ
et puræ
orationis
fructus.

CAPUT XII.

DE ANIMA INFANTULÆ NOMINE E. DE ORLAMUNDE.

MATRONA quædam filiam suam nondum natam Deo consecrare disposuerat, ita ut si puer, dum nasceretur, puella esset, ipsam Deo desponsaret. Sed infra secundum annum puella defuncta est. Cujus anima famulæ Dei in specie virginis pulcherrimæ apparuit, induta veste rosei coloris, et desuper aureo pallio niveis liliis mirifice adornato. Dixitque ad puerum : « Unde tibi hæc tanta gloria ? » Respondit : « Dominus in sua benignitate hæc mihi contulit. Hæc rubea vestis significat quod naturaliter eram amans ; aureum vero pallium Religionis designat habitum, quem mihi Dominus contulit, pro eo quod mater mea religiosam vitam me ducere delegavit. Et omnia quæ mihi Dominus erat daturus,

Puella a
matre Deo
oblata,
mercedem
Religionis
accipit.